

ALEXANDRIA WARWICK

The West Wind
Westenwind

Vertaald door Mechteld Jansen



2026

AMSTERDAM

I



O p de grond voor mijn voeten ligt een man op zijn buik. Als ik me niet vergis, is hij dood.

Dood, of zo goed als dood. Er zit geen beweging in zijn rug. Geen rijzen en dalen van lucht die zijn longen in- en uitstroomt. Zijn vuile, met goud doorschoten haar plakt aan zijn hoofd en er kruipen insecten tussen de krullen.

Ik zet mijn mandje met parelbloesem op de grond en kom dichterbij. Er gaat een windvlaag door het oude woud rond deze berg. Carterhaugh is zo dichtbebost, vol mossen en varens, dat de wereld stilvalt zodra de wind gaat liggen. Geluiden dragen hier niet ver. Vogelzang niet. Zelfs geschreeuw niet.

Ik duw met de punt van mijn laars tegen zijn been. Geen reactie. Hij is duidelijk van het pad af geraakt: zijn laatste vergissing. Als hij dood is, moet de abdij worden ingelicht. Dan zal hij tenminste een fatsoenlijke begrafenis krijgen.

Ik kniel neer. De aarde is vochtig en sponzig van de vele regen en zacht onder mijn gewicht. Snel trek ik mijn dunne leren handschoenen aan. Pas dan steek ik mijn hand uit om zijn gezicht aan te raken.

Warm. Door het leer heen kan ik de warmte van zijn huid voelen.

Met een stevige zet rol ik de man op zijn rug. Ik houd mijn adem in als zijn lichaam een keer schokt; dan wordt hij weer slap. Ik heb me vergist. De man is niet dood.

Boven zijn afzichtelijke gebroken neus liggen twee grotesk opgezwollen, dichtgeslagen ogen. Tussen de gebarsten lippen zie ik een glimp van witte tanden. Zijn huid is bruin van de zon, maar dat is bijna niet te zien onder al die blauwe plekken. Opgedroogd bloed klontert langs zijn haarlijn.

Fronsend blijf ik op mijn hurken zitten. De geur van de rook in mijn jurk herinnert me aan de wapens die in de smidse liggen te wachten tot ze worden getemperd.

Net als zijn bont en blauw geslagen gezicht heeft ook zijn kleding duidelijk betere tijden gekend. Een dikke groene mantel waaiert uit onder zijn met modder bevlekte tuniek. Zijn broek is gescheurd bij de knie en spant om twee krachtige benen, die in versleten kniehoge laarzen zijn gestoken.

‘Ga af op wat je weet,’ mompel ik in mezelf. ‘Niet op wat je ziet.’

Ik ken het verhaal van deze man niet. Hij zou een reiziger kunnen zijn. Misschien is hij in het donkere Carterhaugh gedesoriënteerd geraakt en verdwaald op weg naar Thornbrook? Kilkare ligt maar veertien kilometer ten zuidwesten van hier, een halve dag met een wagen. Maar zijn verwondingen lijken erop te wijzen dat iemand hem hier voor dood heeft achtergelaten. Waar komt deze man vandaan? En belangrijker: wie heeft hem zo verwond, en waarom?

Gouden klanken gaan als een glinstering door de lucht. Klokken, galmend over de berghelling. De zeven slagen kondigen het heilige uur aan en ik ben al laat, ben al te ver afgedwaald tijdens het plukken van de geneeskrachtige kruiden.

Ik kijk nog eens naar de roerloze gedaante van de man. Mijn handen ballen zich tot vuisten terwijl de echo's vervagen en dan wegsterven. Wie kan zeggen of deze man het elfenvolk tegen het lijf is gelopen? Je hoort

wel vaker dat mensen door wezens uit Under worden meegesleurd en onder de grond gevangen worden gehouden. De abdis van Thornbrook zelf heeft vroeger in het rijk onder de aarde opgesloten gezeten, als de verhalen kloppen. Maar al zou ik hem willen helpen, ik kan het niet. Moeder Mabel benadrukt vaak dat de deuren van Thornbrook openstaan voor iedereen in nood, maar alleen vrouwen mogen de abdij betreden.

Ik sta op met een koud gevoel in mijn buik bij het besef dat ik deze man alleen en kwetsbaar achterlaat. Maar het moet.

Ik gris mijn mandje van de grond en vlieg via het bochtige pad over het oplopende terrein in noordelijke richting. Tussen de bomen door zie ik de indrukwekkende kerktoren, die uitsteekt boven de bemoste muren rond het uitgestrekte terrein van de abdij.

Thornbrook is een hoog oprijzende triomf van lichte steen. Volgens de Tekst hebben de vroomste acolieten van de Vader de abdij zelf gebouwd. Ze hebben massieve stenen de berg op gesjouwd en tot drie verdiepingen hoog opgestapeld. Varens groeien rond de basis en kruipen door spleten naar binnen.

Het poortgebouw heeft twee ingangen: een brede doorgang voor paarden-wagens, en een smallere deur voor voetgangers. Beide zijn versperd, uit voorzorg voor het elfenvolk. Ik zwaai naar de portier en ze haalt meteen het ijzeren hek omhoog.

De open kloostergang komt in zicht. Ik hol over het gras van de binnentuin naar het dormitorium en ga de trap op naar de derde etage. In mijn slaapkamer verwissel ik mijn gewone grijze jurk voor mijn albe, het lange witte gewaad dat ik tijdens de mis draag, en de singel, die om mijn omvangrijke middel gaat en met één knoop dichtgebonden wordt. De zusters die hun eeuwige geloften hebben afgelegd maken het witte koord met drie knopen vast. Maar die tijd is voor mij nog niet gekomen.

Het zweet staat op mijn lijf als ik eindelijk bij de kerk ben, waar de Dochters van Thornbrook bij elkaar zitten als een zee van wit, onderbroken door de robijnrode stelen van de acolieten.

Voor ik de gebedsruimte betreed, was ik mijn handen in het bekken

naast de ingang. Na de reiniging schuif ik achter in de kerk aan in een kerkbank naast een andere novice. Ze reageert niet. Ze blijft haar aandacht strak op het altaar richten, dat van wit marmer is en bedekt is met een rode doek. De drie eeuwige kaarsen staan erop te branden, voor de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Voor in de kerk gaat moeder Mabel de treden op naar het koor. Ze loopt door naar het presbyterium en draait zich dan naar ons om, met haar handen in de lucht en de handpalmen naar boven. Achter het altaar is een groen venster. Het groene licht valt op de doeken op het altaar en de bijbehorende voorwerpen.

Als één buigen we onze hoofden.

‘Eeuwige Vader, wij stellen ons hart voor u open. Leid ons in de maanden die voor ons liggen op de weg naar de komende cijns.’ Ik breng mijn tegen elkaar gedrukte handpalmen naar mijn voorhoofd, net als de rest van de congregatie. Moeder Mabels gebed kabbelt voort. Mijn gedachten beginnen af te dwalen.

Het zou heel goed kunnen dat de man aangevallen is. Daar heeft het elfenvolk wel reden toe. Ze zitten opgesloten in nauwe tunnels en grotten zonder daglicht, en ze mogen niet in de woonplaatsen van de mensen komen. Zelfbestuur of overleg is ze verboden, ook al woonden ze al eeuwen in Carterhaugh voordat wij mensen ze onder de grond joegen. Maar het woud trekt met zijn verhullende schaduwen en overvloed aan schuilplaatsen nog altijd veel elfenvolk naar boven.

Wat de man betreft... Ik hoor niet aan hem te denken. Dit is het huis van de Vader, en de muren en de deuren vormen een zeldzaam toevluchts-oord. Wat zou Hij denken als Hij wist dat ik ruimte had voor een andere man dan Hij? Met enige moeite zet ik mijn verraderlijke gedachten van me af en hef ik mijn gezicht op naar de hemelse Eeuwige Landen. Onze Vader, de schepper van twee werelden. Carterhaugh: idyllisch, overvloedig, ongerept. En Under: rottend zaad onder de aarde.

‘Laat ons de Zeven Decreten opzeggen,’ zegt moeder Mabel. Haar stem verdrinkt in zijn eigen echo.

Plichtsgetrouw herhalen we wat er gezegd wordt.

‘Gij zult niet doden. Gij zult niet stelen. Gij zult niet begeren, en gij zult uw moeder of vader eren. Gij zult uw God niet verloochenen. Gij zult de Heilige Dag gedenken.’ En de laatste: ‘Gij zult niet liegen.’

‘Mogen wij onze eden gestand doen door deze decreten te vervlechten in het weefsel van ons leven,’ gaat moeder Mabel verder. ‘Mogen we altijd handelen met eer en rechtschapenheid.’

Ik klem mijn bezwete handen in elkaar. Eer. Wat voor eer ligt erin om een man in het bos achter te laten, als prooi voor alle gevaarlijke wezens die daar zomaar kunnen rondlopen?

‘Mogen we vroom blijven in ons geloof. Mogen we geen geheimen hebben voor de Vader.’

Mijn ogen vliegen open als de congregatie onrustig wordt.

‘En,’ zegt moeder Mabel nadrukkelijk, terwijl ze me strak in de ogen kijkt, ‘mogen we nooit verlangen naar het vlees van een man.’